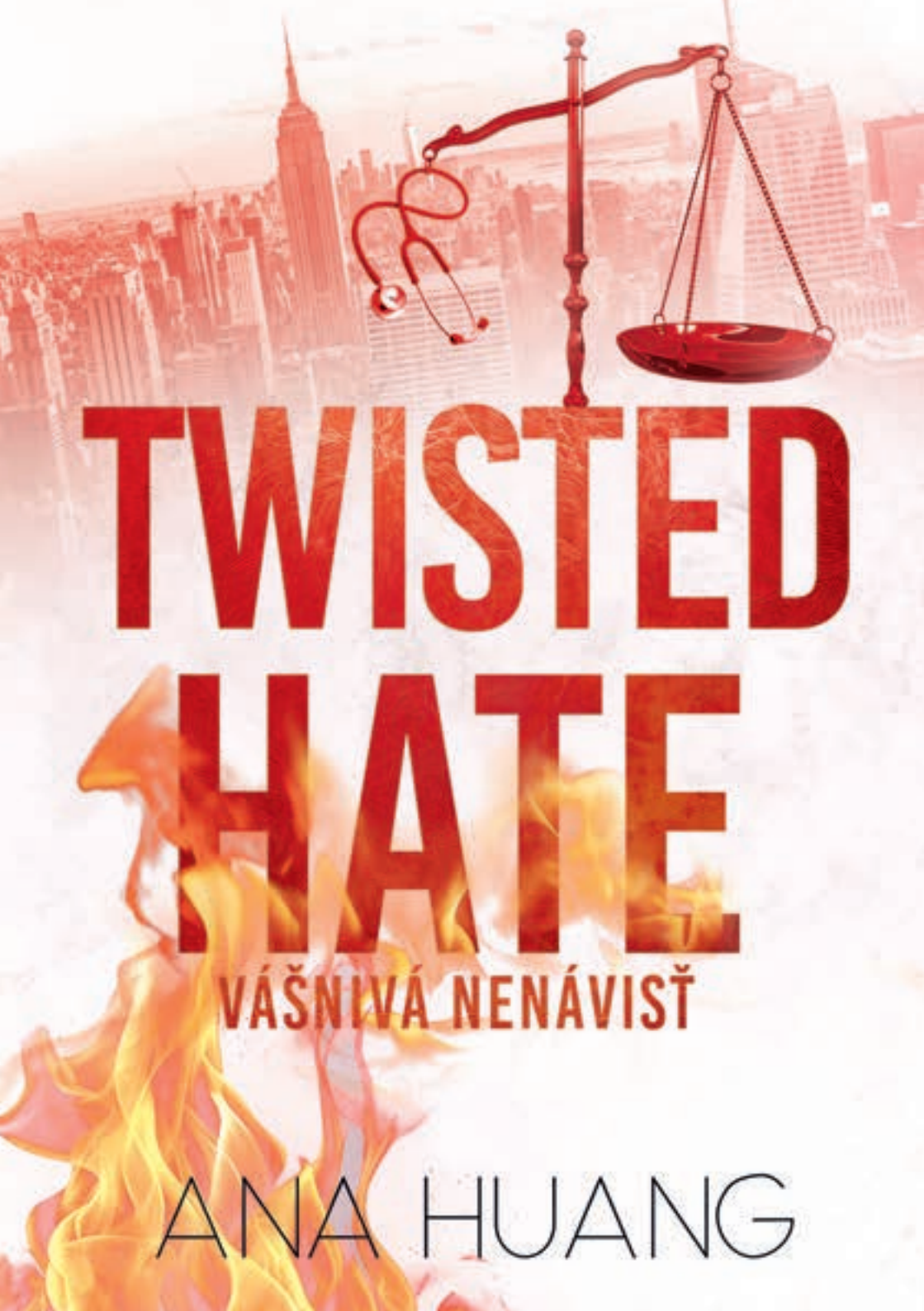

TWISTED HATE

VÁŠNIVÁ NENÁVISŤ

ANA HUANG

ANA HUANG

TWISTED HATE

VÁŠNIVÁ NENÁVISŤ

Pandora
www.vydavatelstvopandora.sk

2025

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukovaná, distribuovaná alebo prenášaná v akejkoľvek forme, alebo akýmkoľvek elektronickými, alebo mechanickými prostriedkami, vrátane systémov na ukladanie a vyhľadávanie informácií bez písomného súhlasu autora, s výnimkou použitia krátkych citácií v recenzii knihy a určitého iného nekomerčného použitia povoleného autorským zákonom.

Podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami a vecami, miestami alebo udalosťami je úplne náhodná.

Ana Huang

TWISTED HATE

Copyright © 2022 by Ana Huang

All rights reserved

Translation © 2025 by Mgr. Lenka Martinková

Cover Design © Depositphotos, Shutterstock

Edges Design, Illustrations © Shutterstock

Slovak Edition © 2025 by Mgr. Lenka Martinková

VYDAVATELSTVO PANDORA

ISBN 978-80-8247-141-3

ISBN 978-80-8247-142-0 PDF

ISBN 978-80-8247-143-7 EPUB

ISBN 978-80-8247-144-4 MOBI

VENOVANIE

*„Každému, kto mal niekedy pocit,
že nie je dosť dobrý.“*

PLAYLIST

- „Don't Blame Me“ – Taylor Swift
- „Talk“ – Salvatore Ganacci
- „Free“ – Broods
- „Daddy Issues“ – The Neighbourhood
- „You Make Me Sick“ – P!nk
- „Animals“ – Maroon 5
- „Give You What You Like“ – Avril Lavigne
- „wRoNg“ – Zayn
- „Waves“ – Normani featuring 6LACK
- „50 Shades“ – Boy Epic
- „Only You“ – Ellie Goulding
- „One More Night“ – Maroon 5
- „I Hate U, I Love U“ – Gnash
- „Wanted“ – Hunter Hayes

VAROVANIE

Tento príbeh obsahuje explicitný sexuálny obsah, nadávky, mierne násilie a témy, ktoré by mohli byť citlivé pre niektorých čitateľov.

1

JULES

Ešte nikdy nevzišlo nič dobré z toho, keď si človek v zoznamovacej aplikácii vybral naslepo chlapa, ktorý drží v rukách rybu. Je potrebné byť na pozore dvojnásobne, ak sa ešte k tomu volá *Todd*.

Mala som to vedieť, ale aj napriek tomu som sedela v Bronze Gear, najvychytenejšom bare v D.C. sama a popíjala svoju odporne drahú vodku so sódou po tom, čo sa na mňa vykašlal.

Presne tak.

Prvýkrát ma niekto okašlal a bol to Todd s rybou v ruke. To stačilo na to, aby si dievča povedalo *seriem na to* a vyhodilo šesťnásť dolárov za jeden drink, aj keď ešte nemalo poriadnu výplatu.

Čo to vlastne bolo s mužmi a fotkami rýb? Nemohli si vybrať niečo kreatívnejšie, napríklad potápanie sa v kletke so žralokmi? Takisto by sa mohli zamerať na menej všedné morské živočích.

Možno som sa na tú rybu upínala len preto, aby som nemusela myslieť na príšerný deň a horúce lepkavé rozpaky, ktoré som cítila priamo na pokožke.

Náhly lejak na polceste do areálu školy a v dosahu žiaden dáždňík – odškrtnuté. A to bola vraj len päťpercentná šanca, že bude pršať. No to určite. Mala by som zažalovať spoločnosť, ktorá vytvára aplikácie na predpovedanie počasia.

Preplnený vozeň metra, ktorý štyridsať minút páchol telesnými pachmi kvôli problémom s elektrinou – odškrtnuté.

Trojhodinová honba za bytom, ktorej výsledkom boli akurát tak dve chodidlá s pluzgiermi a nulový výsledok – odškrtnuté.

Po takomto pekelnom dni som skutočne rande s Toddodom chcela presunúť, ale už som to urobila dvakrát. Raz kvôli preloženému stretnutiu študijnej skupiny, druhýkrát, keď som sa cítila pod psa. Nechcela som ho znova nechať čakať. Tak som to prehryzla a prišla som. A on sa na mňa vykašľal.

Áno, vesmír mal zmysel pre humor, a to poriadne zasraný.

Dopila som zvyšok nápoja a zamávala na barmanku.

„Môžem dostať účet, prosím?“ Práve sa začala happy hour – šťastná hodinka na drinky, ale ja som sa už nevedela dočkať, kedy sa doma schúlím na gauči s dvoma skutočnými láskami môjho života. *Netflix* a zmrzlina *Ben & Jerry's* ma nikdy nesklamali.

„Už je to zaplatené.“

Nadvihla som obočie a barmanka naklonila hlavu k stolu dvadsiatnikov v rohu. Podľa ich oblečenia to boli pravdepodobne konzultanti. Jeden z nich, dvojník Clarka Kenta v károvanej košeli, zdvihol pohár a usmial sa na mňa.

„Na účet konzultanta Clarka.“

Potlačila som smiech, zdvihla som vlastný pohár a usmiala sa naňho. Takže som nebola jediná, kto si myslel, že vyzerá ako Supermanovo alter ego.

„Konzultant Clark ma zachránil pred tým, aby som si na večeru dala instantný ramen, takže na zdravie,“ povedala som.

Šestnásť dolárov som si mohla nechať na účte, hoci som aj tak nechala prepitné. Kedysi som pracovala v gastronómii a odvtedy som mala nutkanie nechávať prepitné. Nikto sa nestretával s väčším množstvom debilov ako pracovníci v službách.

Dopila som svoj nápoj zadarmo a uprela som zrak na konzultanta Clarka, ktorý mi uznanlivým pohľadom prechádzal po tvári, vlasoch a tele.

Neverila som na falošnú pokoru. Vedela som, že vyzerám dobre. A vedela som, že keby som práve teraz podišla k tomu stolu, mohla by som si upokojiť svoje zranené ego ďalšími drinkami, komplimentmi a neskôr možno pár orgazmami, ak by vedel, čo má robiť.

Lákavé... ale nie. Bola som príliš vyčerpaná, aby som absolvovala proces balenia.

Odvrátila som sa, ale najprv som zachytila záblesk sklamania na jeho tvári. Konzultantovi Clarkovi slúžilo ku cti, že pochopil nariadený odkaz – *ďakujem za drink, ale nemám záujem posunúť veci ďalej* – a nepokúsil sa ma osloviť, čo bolo viac, ako by som mohla povedať o väčšine mužov.

Cez plece som si prehodila kabelku a chystala si vziať kabát z háčika pod barovým pultom, keď sa ozval hlboký, prehnane sebavedomý hlas, z ktorého sa mi zježili všetky chlípky na krku.

„Hej, JR.“

Dve slová. Tie úplne stačili na to, aby sa spustila moja príprava na boj alebo útek. Úprimne povedané, v tomto momente to bol Pavlovov reflex. Keď som počula jeho hlas, prudko mi stúpol krvný tlak.

Každý. Jeden. Raz.

A tento deň sa vyvíja stále lepšie a lepšie.

Prstami som pevne zovrela popruh na kabelke, potom som ich uvoľnila. *Nedoprajem* mu uspokojenie, aby na mne zbadal akúkoľvek reakciu.

S touto myšlienkou som sa zhlboka nadýchla, nasadila si neutrálny výraz a pomaly sa otočila. Privítal ma ten najviac nepríjemný pohľad na svete, spojený s tým najviac nepríjemným zvukom na svete.

Josh prekliaty Chen.

Meter osemdesiat, tmavé džínsy, biela košeľa na gombíky, ktorá *len* tak akurát priliehala k jeho svalom. Nepochybne to tak plánoval. Pravdepodobne venoval svojmu vzhľadu viac času ako ja a ja nie som práve nenáročná na údržbu. Slovník *Merriam-Webster* by mal jeho tvár vyraziť vedľa slova *márnivý*.

Najhoršie bolo, že Josh bol *technicky* príťažlivý. Husté tmavé vlasy, vysoké líčne kosti, vypracované telo. Všetky veci, ktoré sa mi na mužoch páčili... škoda len, že boli spojené s takým veľkým egom, že si vyžadovalo vlastné poštové smerovacie číslo.

„Ahoj, Joshy,“ zahrkútala som, vediac, ako veľmi neznáša túto prezývku. Za tento zlatý kúsok informácie som mohla poďakovať Ave, mojej najlepšej kamarátke a Joshovej sestre.

V očiach mu zaiskrilo rozčúlenie. Usmiala som sa. Deň hneď vyzeral lepšie.

Aby som bola spravodlivá, Josh bol ten, ktorý ma nazval JR. Bola to skratka pre Jessicu Rabbit, kreslenú postavičku. Niektorí ľudia by to možno brali ako kompliment, ale to by nemohli mať červené vlasy a dvojité Déčka. Neustále prirovnávanie rýchlo omrzí a on to vedel.

„Piješ sama?“ Josh presunul pozornosť na prázdne barové stoličky po oboch mojich stranách. Ešte nebol vrchol happy hour a najvyhľadávanejšie miesta boli v boxoch lemujúcich dubové steny, nie pri bare. „Alebo si už vyplašila všetkých v okruhu piatich metrov?“

„Je vtipné, že práve ty spomínaš desenie ľudí.“ Obzrela som si ženu stojacu vedľa Josha. Bola krásna, mala hnedé vlasy, hnedé oči a štíhle telo oblečené do úžasných zavínovacích šiat s grafickou potlačou. Škoda, že jej dobrý vkus sa nevzťahoval na mužov, keďže bola na rande s *ním*. „Vidím, že si sa vyliečil z ďalšieho syfilisu a na rande si vylákal ďalšiu nič netušiacu ženu.“ Nasledujúce slová som venovala brunetke. „Nepoznám ťa, ale už teraz viem, že máš na lepšie. Ver mi.“

Mal Josh skutočne syfilis? Možno. Možno nie. Spával s množstvom žien, neprekvapilo by ma teda, keby áno. Porušila by som dievčenský kódex, keby som Zavínovacie šaty nevarovala pred *možnosťou* nákazy pohlavnou chorobou.

Namiesto toho, aby sa odtiahla, sa rozosmiala.

„Ďakujem za varovanie, ale myslím, že budem v poriadku.“

„Vtipy o pohlavne prenosných chorobách. Aké originálne.“ Ak Josha trápilo, že som ho urazila pred jeho partnerkou, nedal to najavo. „Dúfam, že tvoj orálny prejav je kreatívnejší, inak to budeš mať vo svete práva ťažké. Samozrejme, za predpokladu, že prejdeš advokátskou skúškou.“

Ústa sa mu zvltnili do úškrnu a odhalili malú jamku na ľavom líci.

Potlačila som zavrčanie. *Nenávidela* som tú jamku. Zakaždým, keď sa objavila, vysmievala sa mi a ja som netúžila po ničom inom, len ju prebodnúť nožom.

„Spravím ju,“ povedala som chladne a ovládla som svoje násilné myšlienky. Josh vo mne vždy prebúdzať to najhoršie. „Radšej dúfaj, že ťa nezažalujú za zanedbanie lekárskej starostlivosti, Joshy, inak budem prvá, kto ponúkne svoje služby druhej strane.“

Poriadne som sa zapotila, aby som získala miesto na práve na Thayeri a pracovnú ponuku od prestížnej právnickej firmy *Silver & Klein*, v ktorej som mala stáž minulé leto. Nechystala som sa nechať si ujsť svoj sen stať sa právničkou, keď som bola tak blízko.

V žiadnom prípade.

Zvládnem advokátsku skúšku a Josh Chen zožerie svoje slová. Dúfam, že sa nimi aj zadusí.

„Kopiec rečí na niekoho, kto ešte ani nedokončil školu.“ Josh sa nahol cez bar a predlaktím sa oprel o pult. Vyzeral ako model pózujúci pre pánsky magazín *GQ*. Popudzovalo ma to. Zmenil tému skôr, ako som stihla vypáliť ďalšiu odpoveď. „Na sólo rande si nejako prehnane vyparadená.“

Pohľadom prebehol z mojich kučeravých vlasov na nalíčenú tvár a potom sa zastavil na zlatom prívesku, ktorý mi ležal vo výstrihu.

Napla som sa. Na rozdiel od konzultanta Clarka mi Joshov pohľad prenikal do špiku kostí, bol horúci a posmešný. Kov z náhrdelníka ma páliť na koži a mala som čo robiť, aby som si ho nestrhla a nehodila mu ho do tej jeho samolúbej tváre. A predsa som sa z nejakého dôvodu ani nepohla, keď si ma ďalej skúmavo prezeral. Nie chlipne, skôr hodnotiaco, akoby zbieral všetky kúsky skladačky, aby si ich v mysli usporiadal do uceleného obrazu.

Joshove oči klesli k zeleným kašmírovým šatám obopínajúcim moje telo, preleteli po nohách v čiernych pančuchách a zastavili sa na čiernych čižmách na podpätku. Potom zdvihol zrak a pozrel mi do mojich orieškových očí. Jeho úškrn sa vytratil a výraz na jeho tvári bol nečitateľný.

Skôr než opäť prehovoril, rozhostilo sa medzi nami nabité ticho.

„Si naozaj oblečená na rande.“ Jeho póza zostala ležérna, ale jeho oči, tmavé a ostré, sa chystali zarezať do mojich rozpakov. „Bola si na odchode a je len pol šiestej.“

Zdvihla som bradu, aj keď som na pokožke cítila teplo zahanbenia. Josh bol všelijaký – rozčuľujúci, prehnane sebavedomý, potomok Sata-na – ale nebol hlúpy a bol *posledným* človekom, ktorý by mal vedieť, že sa na mňa niekto vykašľal.

Nikdy by o tom neprestal rozprávať.

„Nehovor mi, že sa neukázal.“ V jeho hlase zaznel zvláštny tón.

Horúčava sa stupňovala. Bože, nemala som si obliecť kašmír. V tých hlúpych šatách som sa varila.

„Mal by si sa menej starať o môj milostný život a viac o svoje rande.“

Josh sa nepozrel na Zavínovacie šaty odkedy sa objavil, ale nezdalo sa, že by jej to prekážalo. Bola príliš zaneprázdnená rozprávaním sa s barmankou.

„Uisťujem ťa, že zo všetkých bodov na mojom zozname, čo urobiť, starosť o tvoj milostný život nie je ani v prvej päťtisícke.“ Napriek posmievaniu na mňa však Josh naďalej hľadel s tým nečitateľným výrazom.

Moje vnútro sa bez zjavného dôvodu zovrelo.

„Dobre.“ Bola to chabá odpoveď, ale môj mozog nepracoval správne. Pripisovala som to vyčerpaniu. Alebo alkoholu. Alebo miliónu ďalších vecí, ktoré nemali nič spoločné s mužom stojacim predou mnou.

Schmatla som svoj kabát a sklzla zo stoličky s úmyslom prejsť okolo neho bez jediného slova.

Nanešťastie som zle odhadla vzdialenosť medzi barovou stoličkou a podlahou. Noha sa mi pošmykla. Zalapala som po dychu, keď sa moje telo samovoľne naklonilo dozadu. Od pádu na zadok ma delili

dve sekundy, keď sa zrazu objavila ruka, chytila ma za zápästie a vytiahla ma späť.

Josh a ja sme stuhli súčasne. Naše pohľady sa upierali na miesto, kde jeho ruka obopínala moje zápästie. Nepamätala som si, kedy sme sa naposledy dobrovoľne dotkli. Možno pred tromi rokmi, keď ma počas jedného večierka strčil úplne oblečenú do bazéna a ja som mu to oplátila tým, že som ho *náhodou* udrela laktom do slabín.

Spomienka na to, ako sa prehýna od bolesti, mi stále poskytovala veľkú útechu v ťažkých chvíľach, ale teraz som na to nemyslela.

Bol znepokojujúco blízko. Dost' blízko na to, aby som cítila jeho príjemnú citrusovú vôňu... Necítila som žiaden oheň a síru, ako som očakávala.

Telom mi pumpoval adrenalin z môjho takmer pádu a zvýšil moju srdcovú frekvenciu na nezdravú úroveň.

„Už ma môžeš pustiť.“ Napriek dusivej horúčave som sa snažila dýchať rovnomerne. „Nech mi z tvojho dotyku nenaskočí žihľavka.“

Joshovo zovretie na milisekundu zosilnelo a potom pustil moju ruku ako horúci zemiak. Jeho dovtedy nečitateľný výraz nahradila mrzutosť.

„Máš za čo, že si si nenarazila kostrč, JR.“

„Nedramatizuj, *Joshy*. Poradila by som si aj sama.“

„Iste. Božechráň, aby z tvojich úst vyšlo slovo *ďakujem*.“ Jeho sarkazmus sa prehĺbil. „Ty si ale poriadny trň v zadku, vieš to?“

„Je to lepšie ako byť zadkom, bodka.“

Všetci ostatní sa pozreli na Josha a videli dobre vyzerajúceho, šarmantného doktora. Ja som sa na neho pozrela a videla som odsudzujúceho, namysleného kreténa.

Môžeš si nájsť iné priateľky, Ava. Ona je problém. Niekoho takého vo svojom živote nepotrebuješ.

Líca som mala červené. Ubehlo už sedem rokov, čo som počula, ako sa Josh rozpráva s Avou o mne. Práve sme sa začali kamarátiť. Tá spomienka ma stále bolela. Niežeby som im niekedy povedala, že som ich počula. Ava by sa kvôli tomu cítila zle a Josh si nezaslúžil vedieť, ako veľmi jeho slová zraňujú.

Nebol prvý, kto si myslel, že som problém, ale bol prvý, kto sa kvôli tomu pokúsil zničiť jedno z mojich začínajúcich priateľstiev.

Venovala som mu ostrý úsmev.

„Ak dovolíš, prekročila som svoju dennú toleranciu na tvoju prítomnosť.“ Vklzla som do kabátu, nasadila som si rukavice a upravila si kabelku. „Vyjadri svojej partnerke úprimnú sústrasť.“

Skôr než stihol zareagovať, pretlačila som sa okolo neho a zrýchlila som krok. Dostala som sa na chladný marcový vzduch a konečne som sa uvoľnila, hoci si môj pulz stále udržiaval zbesilú rýchlosť.

Zo všetkých ľudí, ktorých som mohla stretnúť v bare, som *musela* naraziť akurát na Josha Chena. Mohol byť tento deň ešte horší?

Už som si vedela predstaviť, akými posmeškami ma zasype, keď ho najbližšie uvidím.

Pamätáš si, keď ťa ten chlap okašlal, JR?

Pamätáš si, ako si hodinu sedela v bare sama ako nejaká nula?

Pamätáš si, ako si sa nahodila a použila posledné obľúbené očné tiene kvôli chlapíkovi, čo sa volal Todd?

Dobre, o posledných dvoch veciach nevedel, ale určite by si to zistil.

Strčila som si ruky hlbšie do vreciek a zabočila za roh, aby som sa čo najviac vzdialila od Satanovho potomka.

Bronze Gear sa nachádzal na rušnej ulici s reštauráciami, kde sa vo vzduchu vznášala hudba a ľudia sa aj v zime ponevierali po chodníku. Ten, po ktorom som kráčala teraz, bol síce len o jednu ulicu ďalej, ale bolo tam až neprirodzene ticho. Obe strany lemovali zatvorené obchody a z prasklín v zemi vyrastali chradnúce trsy buriny. Slnko ešte celkom nezapadlo, ale predlžujúce sa tiene dodávali okoliu zlovestnú atmosféru.

Inštinktívne som kráčala rýchlejšie. Rozptyľovalo ma nielen stretnutie s Joshom, ale aj desiatky položiek na mojom zozname vecí, ktoré mám urobiť. Keď som bola sama, starosti a úlohy mi zahltili mozog ako deti, ktoré sa dožadujú pozornosti rodičov.

Promócia, príprava na skúšky, možno osočovanie Todda cez správy (nie, to nestojí za to), ďalšie hľadanie bytu na internete, Avina narodeninová oslava s prekvapením tento víkend...

Počkať.

Narodeniny. Marec.

Prudko som sa zastavila.

Bože môj.

Okrem Avy som poznala ešte niekoho, kto mal narodeniny začiatkom marca, ale...

Roztrasenou rukou som vylovila z vrečka mobil. Keď som uvidela dátum, žalúdok mi urobil kotrmelec. 2. marec.

Dnes mala narodeniny. Úplne som na to zabudla.

Vnútro mi zovreli chápadlá viny a ja som ako každý rok uvažovala, či jej mám zavolať. Nikdy som to neurobila, ale... *tento rok to mohlo byť inak.*

To som si hovorila každý rok.

Nemala by som sa cítiť vinná. Nikdy mi nezavolala. Ani na moje narodeniny. Ani na Vianoce. Ani na žiadny iný sviatok. S Adeline som sa nevidela a ani nerozprávala sedem rokov.

Zavolaj. Nevolaj. Zavolaj. Nevolaj.

Znepokojene som si zahryzla do spodnej pery.

Boli to jej štyridsiate piate narodeniny. To bol veľký sviatok, nie? Dost veľký na to, aby si zaslúžila *všetko najlepšie* od svojej dcéry... ak jej vôbec záležalo na tom, aby odo mňa niečo dostala.

Bola som taká zaneprázdnená debatami vo svojej mysli, že som si nevšimla toho, čo sa ku mne blížil, až kým sa mi do chrbta nepritlačila tvrdá hlaveň zbrane a nezaznel chrapľavý hlas.

„Daj mi svoj telefón a peňaženku. Hneď.“

Srdce sa mi rozbúšilo a telefón mi takmer spadol. Neochota uveriť premenila moje končatiny na balvany.

To si zo mňa robíš srandu!

Nikdy sa nepýtaj vesmíru otázky, na ktoré nechceš dostať odpoveď, pretože sa ukáže, že deň môže byť v skutočnosti ešte oveľa, oveľa horší.

2

JOSH

„Nehovor to.“ Otvoril som si pivo a ignoroval Clarin pobavený výraz. Roztomilá barmanka, s ktorou flirtovala, bola zaneprázdnená náporom objednávok počas happy hour a odvtedy ma sledovala s významným úsmevom.

„Fajn. Nebudem.“ Clara si prekrížila nohy a decentne sa napila.

Bola sestrou na pohotovosti v Thayerovej univerzitnej nemocnici, kde som bol rezidentom tretieho ročníka v odbore urgentná medicína. Naše cesty sa často pretli. Priatelili sme sa už od prvého ročníka mojej rezidentúry. Spojila nás láska k akčným športom a gýčovým filmom z deväťdesiatych rokov, ale ona mala o mňa alebo iných mužov asi taký sexuálny záujem ako o kameň.

Clara určite nebola mojou partnerkou, aspoň nie v romantickom zmysle, ale Julesinu domnienku som nevyvrátil. Môj osobný život nebol jej vec. Dopekla, niekedy som si želal, aby nebol ani *mojou* vecou.

„Dobre.“ Zachytil som pohľad peknej blondínky na druhom konci baru a flirtujúco som sa usmial. Opätovala mi to vyzývavým úsmevom.

Toto som dnes večer potreboval. Alkohol, sledovanie zápasu *Wizards* s Clarou a trochu neškodného flirtovania. Čokoľvek, čo by odpútalo moju myseľ od listu, ktorý ma čaká doma.

Oprava: listy. V množnom čísle.

24. decembra. 16. januára. 20. februára. 2. marca. V mysli mi prebehli dátumy posledných listov od Michaela.

Dostával som ich každý mesiac ako hodinky a nenávidel som sa za to, že som ich nevyhodil hneď, ako som ich uvidel.

Poriadne som si odpil z piva a snažil sa zabudnúť na kopu neotvorenej pošty, ktorá mi ležala v zásuvke stola. V priebehu desiatich minút to bolo už moje druhé pivo, ale srať na to, mal som za sebou dlhý deň v práci. Potreboval som sa odreagovať.

„Vždy sa mi páčili ryšavé,“ povedala Clara a zatiahla ma späť k rozhovoru, ktorý som nechcel viesť. „Možno preto, že počas vyrastania bol môj obľúbený *Disney* film *Malá morská víla*.“

Pery sa jej pri mojom útrpnom vzdychu zvltnili do úsmevu.

„Tvoj nedostatok rafinovanosti je ohromujúci.“

„Som rada, že mám aspoň jednu vlastnosť, ktorá je ohromujúca.“ Clarin úsmev sa rozšíril. „Takže, kto to bol?“

Nemalo zmysel snažiť sa vyhnúť jej otázke. Keď raz vyňuchala niečo, čo *považovala* za šťavnaté, bola horšia ako pitbull s kosťou.

„Najlepšia kamarátka mojej sestry a trň v mojej päte.“ Pri spomienke na stretnutie s Jules som medzi plecami pocítil uzol napätia.

To bola *presne* ona. Pichľavá, aj keď som sa jej snažil pomôcť. Zabudnite na olivovú ratolesť. Mal by som jej podarovať kyticu trňov a dúfať, že sa na ňu nabodne.

Zakaždým, keď som sa pokúsil o niečo milé, čo zas, aby som bol spravodlivý, nebolo často, nezabudla mi pripomenúť, prečo z nás nikdy nebudú priatelia. Obaja sme boli príliš tvrdohlaví, naše povahy boli príliš podobné. Bolo to ako bojovať ohňom proti ohňu.

Nanešťastie, Jules a moja sestra Ava si boli od prvého ročníka na vysokej škole veľmi blízke, čo znamenalo, že som uviazol s Jules aj napriek tomu, že sme si poriadne liezli na nervy.

Nevedel som, čo jej na mne vadí, ale vedel som, že má dar dostávať Avu stále do nejakých problémov.

Počas tých siedmich rokov, čo sa poznali, som bol svedkom kadečoho. Ava, ktorá bola mimo z Julesiných marihuanových koláčikov a takmer nahá sa prirútila na večierok. Ava, ktorá si na Julesiných dvadsiatych narodeninách v opitosti zafarbila vlasy na polotrvalú oranžovú a ja som ju potom musel utešovať. Ava a Jules, ktoré som zachraňoval z okraja cesty v Bumfucku v Marylande po tom, čo Jules dostala geniálny nápad pridať sa k neznámym ľuďom z baru na výlet do New Yorku na poslednú chvíľu. Cestou tam sa im pokazilo auto a našťastie sa ukázalo, že tí cudzinci sú neškodní, ale aj tak. Mohlo to dopadnúť veľmi zle.

A to boli len niektoré zo zlatých klincov. Bolo tisíc ďalších prípadov, keď Jules presvedčila moju sestru, aby súhlasila s takým alebo onakým nezmyselným plánom.

Ava bola dospelá a schopná robiť vlastné rozhodnutia, ale bola aj príliš dôverčivá. Ako jej starší brat som mal za úlohu chrániť ju, najmä po tom, čo zomrela naša mama a z nášho otca sa vykľul skurvený psychopat.

A nepochyboval som o tom, že Jules má na ňu zlý vplyv. Bodka.

Clare šklblo kútikom úst.

„Má ten trň v päte nejaké meno?“

Skôr, než som jej odpovedal, som si znovu odpil z piva.

„Jules.“

„Hmm. Jules je veľmi pekná.“

„Väčšina sukúb, čo sa živia mäsom, je taká. Takto ťa dostanú do pasce.“ Do hlasu sa mi vkradlo znechutenie.

Áno, Jules bola krásna, ale to boli aj prilbica žltá a chobotnica škvrnitá. Pekný zovňajšok skrýval smrteľný jed, ktorý mal v Julesinom prípade podobu jej jedovatého jazyka.

Väčšina mužov bola oslepená všetkými tými krivkami a veľkými orieškovými očami, ale ja nie. Vedel som, ako sa nechytiť do jej pasce.

Tí chudáci, ktorým v Thayeri zlomila srdce, boli ďalším dôkazom, že sa od nej musím pre moje duševné zdravie držať čo najďalej.

„Nikdy som ťa nevidela takého rozrušeného kvôli nejakej žene.“ Clarina tvár bola teraz maskou potešenia. „Počkaj, keď to poviem ostatným sestrám.“

Och, Ježiši.

Gossip Girl sa vôbec nehrabala na stanicu so zdravotnými sestrami. Keď sa im do uší dostala nejaká správa, šírila sa nemocnicou ako lesný požiar.

„Nie som *rozrušený* a nemám k tomu viac čo povedať.“ Zmenil som tému skôr, ako mohla tlačiť ďalej. Netúžil som diskutovať o Jules Ambrose ani o sekundu dlhšie, ako bolo nevyhnutné. „Ak chceš skutočné novinky, tak niečo mám. Konečne som sa rozhodol, kam pôjdem na dovolenku.“

Prevrátila očami.

„To nie je ani zďaleka také zaujímavé ako tvoj milostný život. Polovica sestier je do teba zamilovaná. Nechápem to.“

„To preto, že som dobrý úlovok.“

Ak to bola pravda, nebola to arogancia. Nikdy by som sa však nezaplietol s niekým v nemocnici. Nesral som tam, kde som jedol.

„Aj pokorný.“ Clara sa napokon vzdala snahy vytiahnuť zo mňa ďalšie informácie o Jules a pridala sa k môjmu očividnému odklonu od témy. „Kam teda ideš na dovolenku?“

Môj úsmev bol tentoraz skutočný.

„Na Nový Zéland.“

Rozhodoval som sa medzi Novým Zélandom kvôli bungee jumpingu a Južnou Afrikou kvôli potápaniu v kletke so žralokmi, ale nakoniec som sa rozhodol pre Nový Zéland a včera večer som si kúpil letenku.

Rezidenti na lekárskech fakultách mali mizerné rozvrhy, ale my na urgentnej medicíne sme to mali lepšie ako napríklad chirurgovia. Pracoval som na osemhodinové a dvanásťhodinové zmeny s jedným povinným voľným dňom každých šesť dní a štyrmi úsekmi po piatich dňoch voľna ročne, výmenou za to, že sme počas zmien boli v práci

nonstop, ale mne to neprekážalo. Bolo dobré byť zaneprázdnený. Zaneprázdnenosť odpútavala moju myseľ od iných vecí.

Z mojej prvej tohtoročnej dovolenky som bol však nadšený. Na jar mi schválili týždeň voľna a už som si vedel predstaviť svoj pobyt na Novom Zélande: sviežu modrú oblohu, zasnežené hory, beztiažový stav pri voľnom páde a adrenalin, ktorý oživí moje telo vždy, keď sa venujem jednému z mojich obľúbených adrenalínových športov.

„Drž hubu,“ zavrčala Clara. „Závidím ti. Na aké túry sa chystáš?“

Urobil som si rozsiahly prieskum o najlepších túrach v krajine a rozprával som jej o svojich plánoch, až kým sa nevrátila barmanka a rozptýlila jej pozornosť. Keďže som jej nechcel prekaziť šukačku, sústredil som sa na svoj nápoj a basketbalový zápas *Wizards* proti *Raptors* v televízii.

Chcel som si objednať ďalšie pivo, keď ma prerušil jemný ženský hlas.

„Je toto miesto voľné?“

Otočil som sa a zbadal som roztomilú blondínku, s ktorou som predtým nadviazal očný kontakt. Nevšimol som si, že by opustila svoje miesto pri bare, ale teraz stála tak blízko, že som videl slabú škvrnu pier na jej nose.

Zvyky vo mne sa prebudili a ja som jej venoval lenivý úsmev, ktorý pôsobil, že sa blondínka začervenala.

„Je celé tvoje.“

Celá tá pesnička a tanec mi už boli také známe, že som sa sotva musel snažiť. Všetko to bolo v mojej svalovej pamäti. Kúpiť jej drink, pýtať sa, pozorne ju počúvať – alebo sa aspoň tváriť, že ju počúvam – s občasným prikývnutím a vhodnými slovami, dotknúť sa jej rukou, aby som nadviazal fyzický kontakt.

Kedysi to bolo vzrušujúce, ale teraz som to robil, lebo... nuž, nebol som si istý. Asi preto, že som to robil vždy.

„... chcem byť veterinárkou...“

Znova som prikývol a snažil som sa nezívať. Čo to so mnou, dcérata, bolo?

Robin, tá blondínka, bola sexy a chcela sa presunúť niekam do súkromia, ak jej ruka na mojom stehne niečo naznačovala. Jej dobrodruž-

stvá z detstva pri jazde na koni neboli práve strhujúce, ale zvyčajne sa mi darilo nájsť v každom rozhovore aspoň *jednu* zaujímavú vec.

Možno to bolo mnou. Nuda bola v týchto dňoch mojím stálym spoločníkom a ja som nevedel, ako sa toho bastarda zbaviť.

Párty, na ktoré som chodil, boli stále rovnaké. Moje známosti na jednu noc neuspokojivé. Moje rande boli povinnosťou. Jediné okamihy, kedy som niečo cítil, boli na pohotovosti.

Pozrel som sa na Claru. Stále flirtovala s barmankou, ktorá aktívne ignorovala svojich zákazníkov a so zamilovaným výrazom hľadela na Claru.

„... nemôžem sa rozhodnúť, či chcem nemeckého špica alebo číva-vu...“ pokračovala Robin.

„Nemecký špic znie dobre.“ Z toho, ako som sa pozrel na hodinky, som urobil doslova divadlo. „Prepáč, musím ísť. Sľúbil som sesternici, že ju vyzdvihnem z letiska.“ Nebola to najlepšia výhovorka, ale bola prvá, ktorá mi napadla.

Výraz na Robininej tvári posmutnel.

„Och, dobre. Možno by sme sa mohli niekedy stretnúť.“ Na obrúsok načmárala svoje číslo a strčila mi ho do ruky. „Zavolaj mi.“

Odpovedal som s nezáväzným úsmevom. Nerád som sľuboval veci, ktoré som nemohol splniť.

Bav sa, naznačil som Clare perami, keď som odchádzal. Pokrútila hlavou, jemne sa na mňa uškrnula a obrátila svoju pozornosť späť k barmanke.

Bol to môj najrýchlejší odchod z baru za posledné obdobie. Nebol som vytočený z toho, ako táto noc dopadla. S Clarou sme často chodili vonku spolu piť a rozišli sme sa, keď... nás niečo zaujalo. Teraz som však nemohol prísť na to, kam pôjdem.

Bolo skoro a ja som sa ešte nechcel vrátiť domov. Takisto som nechcel zísť do niektorého z ďalších barov, ktoré lemovali ulicu, v prípade, že by Robin išla neskôr do iného podniku.

Seriem na to. Dovozerám zápas na mieste neďaleko môjho domu, kam sa chodím potápať. Pivo a televízia boli pivo a televízia, bez ohľa-

du na to, kde sa nachádzali. Dúfal som, že metro pôjde načas, aby som nezmeškal zvyšok zápasu.

Zahol som za roh na tichú ulicu vedúcu k stanici metra. Bol som asi v polovici cesty, keď som v uličke vedľa zavretého obchodu s obuvou zbadal záblesk červených vlasov a známy fialový kabát.

Spomalil som. Čo tu, *dopekla*, ešte stále robila Jules? Odišla dobrých dvadsať minút predou mnou.

Potom som si všimol záblesk kovu v jej ruke. Zbraň namierená priamo na zarasteného bradatého muža pred ňou.

„Čo to má, doriti, byť?“ Moje slová sa ozývali prázdnu ulicou a neveriacky sa odrážali od zadených výkladov.

Možno som zaspal v bare a dostal sa do sveta fantázie, pretože scéna predou mnou nedávala žiaden skurvený zmysel.

Odkiaľ má Jules *zbraň*?

Jules zmenila polohu, aby sa na mňa mohla pozeráť bez toho, aby spustila zrak z muža. Na dlhých hnedých vlasoch mal nasadenú obnosenú čiapku a na vychudnutej postave mu visel čierny kabát, ktorý mu bol o dve čísla väčší.

„Pokúsil sa ma prepadnúť,“ povedala vecne.

Čiapočka na ňu urazene zazrel, ale bol dosť múdry na to, aby držal jazyk za zubami.

Uštipol som sa do spánku v nádeji, že ma to vytrhne z akejkoľvek alternatívnej reality, do ktorej som vstúpil. *Nie. Doriti, ešte stále som tu.*

„A predpokladám, že to je jeho *zbraň*?“

Nejako ma neprekvapilo, že Jules otočila situáciu s potenciálnym lupičom. Ak by ju uniesli, únosca by ju pravdepodobne do hodiny vrátil len kvôli čistému podráždeniu.

„Áno, Sherlock.“ Julesina ruka pevne zvierala *zbraň*. „Zavolala som políciu. Sú na ceste.“

Vzdych ako na povel prešlo kvílenie sirén.

Čiapočka stuhol a oči mu v divokej panike blúdili naokolo.

„Ani na to nepomysli,“ varovala ho Jules. „Alebo vystrelím. Ja neblafujem.“

„Ona to urobí,“ povedal som mu. „Raz som ju videl, ako strelila chlapa do zadku so Smith & Wessonkou, lebo jej ukradol vrecúško čipsov.“ Stíšil som hlas na sprisahanecký šepot na javisku. „Ona posúva *zúrivý od hladu* na inú úroveň.“

Situácia už bola dosť absurdná, nemusel som jej nahrávať.

Ako som povedal, nudil som sa.

Jules sa pri mojom výmysle zachveli ústa a potom sa jej tvár opäť prísne zamračila.

Čiapočke sa rozšírili oči.

„To myslíš vážne?“ Pohľadom poletoval z jedného na druhého. „Odkiaľ sa vy dvaja poznáte? Šukáte spolu?“

Jules a ja sme svorne cúvli.

Buď Čiapočka položil takú hlúpu, nemiestnu otázku, aby nás rozptýlil alebo ma prinútil zvracať. Ak to bolo to druhé, bol blízko k tomu, aby bol úspešný. Žalúdok sa mi roztočil ako miešačka na cement pri plných obrátkach.

„*Nikdy* by som to s ním nerobila. Pozri sa na neho.“ Jules na mňa ukázala voľnou rukou. „Akoby som sa *ho* mohla niekedy dotknúť.“

Čiapočka prižmúril oči.

„Čo je s ním?“

„Nedovolil by som ti dotknúť sa ma, ani keby si sa ponúkla, že mi zaplatíš všetky pôžičky za medicínu,“ zavrčal som.

Bolo mi jedno, či je Jules Ambrose posledná žena na svete. Bola jedinou osobou, s ktorou by som nikdy nespál. Nikdy.

Ignorovala ma.

„Počul si niekedy príslovie, že čím väčšie ego, tým menší penis?“ spýtala sa Čiapočku. „To platí aj pre neho.“

„Och, to je nanič.“ Čiapočka sa na mňa súcitne pozrel. „Prepáč, kámo.“

Na spánku mi pulzovala žilka. Otvoril som ústa, aby som jej oznámil, že by som sa radšej obliat bielidlom, ako by som jej dovolil priblížiť sa k môjmu vtákovi, ale prerušilo ma buchnutie dverí auta.

Vystúpil z neho policajt veľkosti Hulka s vytrasenou zbraňou.

„Ani hnúť! Odhodte zbraň.“

TWISTED HATE

Zastonal som a takmer som sa znova uštipol do spánku, než som sa pri nich pristavil.

Kriste.

Mal som odísť, keď som mal príležitosť.

Teraz rozhodne zmeškám zvyšok zápasu.